

האלה! אבל אין לי שום מושג. זה בטח אחד לא-גורמלי. הוא כבר שלח מכתבים כאלה אלי, אל בעלי, לכל המכרים שלי, לכל המשפחה של המת, למטרה ואפילו למסדהכנסה."

כל העניין התחיל, לדבריה, לפני שבע שנים. היא קיבלה או מכתב בלתי-חתום, בו הודיע לה אלמוני שהוא אוהב אותה ורוצה להיפגש איתה. היא זרקה את ה' מכתב לסל.

מאז החלו ההטרדות. היו שולחים לה מכתבים עם תמונות פורנוגרפיות ומפיצים עליה כל מיני דברים.

פעם, למשל, היה איוה בחור צעיר שעבד בסביבה. הוא היה בא אליה כל

קיוסקאית כהן הקצין אמר לשכוח

יום לאכול. יום אחד הפסיק לגמרי לבוא. התברר לה שמישהו שלח מכתב לידודתו, איתה הלך כבר שנתיים. וסיפר לה שיש אישהו רומן בין הגבר שלה לבעלת ה' קיוסק.

"לא היה ביננו כלום" אומרת האשה. "כל מה שאמרתי לו היה: מה אתה רוצה לאכול, או מה אתה רוצה לשחוח. לפעמים הייתי ממש בוכה בגלל זה. פעם אפילו הלכתי למשטרה, אבל הקצין אמר לי לשכוח מזה."

"כל מי שנכנס לבית הזה אומרים עליו שהוא אוהב. כמה אוהבים יש לי בי עולם? כנראה שאני יפה מדי מכדי לעבוד בקיוסק. בעלי צחק מזה, לא איכפת לו. הוא יודע שאני לא הולכת עם אף אחד. עוברים כאן המון אנשים ואני אפילו לא יודעת מי הם. לא מכירה אותם."

פתאום שמענו זבנק. את המתאבד היא הכירה די טוב. הוא היה בא אליה לאכול ולשחוח כמעט עשר פעמים ביום. הוא היה איש ידוע" היא מספרת, "בן שישים, אולי, ממשפחה מכובדת, עבד בסוכנות והיה משתתף בכל הקונגרסים. למה הוא התאבד? כי לקחו את רשיון הנוטריון שלו."

לפי דבריה, היה לו משרד נוטריוני והוא היה מגיש תביעות אורחיות לפיצויים מגרמניה. יום אחד התברר שאחד האנשים, על שמו הגיש תביעת פיצויים, היה מת. נערכה חקירה והתגלו תביעות נוספות בלתי-מדויקות.

ביום בו התאבד הוא ישב אצלה שעה שלמה. "הוא שתה קפה עם עיגה", היא מתארת, "ולא הרגשתי אצלו כלום. יותר מאוחר שמענו פתאום זבנק. הייתי בטוחה שזה משהו שנפל מהבית שבונים על דינו. מישהו בא לבקש מים ואחר-כך שלחו אותי לקרוא למגן דויד אדום. זה היה כבר מאוחר. הוא היה מת."

איזה חוסר טאקט! בעל הקיוסק, ה' עובד לצד אשתו, הסכים לכל דבריה: "הוא היה איש עם כבוד, הנוטריון הזה. כשהיו אומרים לו אדון, הוא היה מתקן: דוקטור. בגלל הכבוד הוא התאבד. לפני שהתאבד הייתי שומע אותו מדבר אל עצמו. היה אומר: מה אני אעשה, יקחו לי את הרשיון, מה אני אעשה, המשטרה (המשך בעמוד 26)

(המשך מעמוד 23)

השעה לעמוד ברשות עצמו. הוא הצליח להשיג הלוואה קטנה מקרוביו, רכש ב' אמצעותה שישה נולים ישנים, במצב גרוע, מבית-החרושת כיתן.

יחד עם שותף, שהביא אף הוא שישה נולים, הקים מיפעל-אריגה קטן בכפר-סבא. הנולים, שהיוו את יסוד המפעל, היו במצב כה גרוע, שקשה היה להביאם לידי פעולה תקינה. מצב המפעל היה קשה וחייט נאלץ, בעזרת הלוואות, לרכוש את חלקו של שותפו. אולם אז החל להשתפר ה' מצב.

חייט גילה כי לפועלים בני העדה ה' תימנית יש כשרון טבעי לעבודה מסוג זה. הוא העסיק במפעלו עובדים תימניים בלבד. הצליח ליצור בדי פופלין בטיב מעולה. המצב הגיע לכך, שפועלה-לשעבר של אתא ייצר עתה בדים עבודה. כעבור שנתיים כבר יכול היה חייט לרכוש 5 נולים נוספים.

הייצור במפעל קטן כשלו היה כדאי יותר מאשר אריגה במפעלים הגדולים. במפעל מעין זה משמש בעל-העסק אף כמכונאי, כמהנדס וכמנהל-עבודה, חוסך ב' כך הרבה בהוצאות הייצור. מיפעלו ה' קטן זכה לשם טוב.

העידה על כך הנהלת מפעלי כיתן דימו-נה. עבודה ארג חייט במשך חמש שנים כמיליון מטר בדי: "עבודתו מצטיינת ב' איכות גבוהה, ומפעלו ידוע לנו כאחד מבתי-האריגה הטובים בארץ."

אינפורמציה אחיובית. לפני שלוש שנים, יצא שמו של חייט לפניו כמומחה טכסטיל, עד שמיפעלים גדולים הומינו אותו כיועץ מיוחד לשפר את טיב הייצור במפע' ליהם. בין מפעלים אלה היה גם בית-החרושת ארגון בקרית-גת, שהוקם על-ידי התעשיין-המרגל סמי ברנך, שנידון השבוע ל-18 שנות מאסר.

כך הגיע חייט אל פינחס ספיר, שהיה מוכן לתת לו להקים את המפעל בירושלים לפי התנאים המקובלים: הלוואה של שישה מיליון ל' ועזרה בכל השטחים. כל מה שהיה על חייט לעשות התבטא בצורך לגייס קבוצת משקיעי-חוץ שתשקיע במפעל מיל-יון דולאר.

חייט יצא לסיבוב בעולם. הוא סייר באירופה, ארצות-הברית וארצות דרום-אמריקה. בכל מקום התקשר עם אילי-כותנה מקומיים, ניסה לעניינם להשקיע כסף במפעל הטכסטיל שהיו עומדים ל' הקים. אולם ללא הצלחה. הסתבר שטרנד-ההשקעות הישראלי בארצות-הברית לא עזר לו, למרות המלצת ספיר. אחד הגורמים לכך — לאחר יציאתו של חייט מהארץ, הגיעה משלחת-מומחים ממשרד-המסחר והתעשייה לבית החרושת ארגון של סמי ברנך בקרית-גת. חייט עזב את המפעל כשהפך זה לקואופרטיב, בגלל ריב סמי כויות עם חברי הקואופרטיב. לדברי חייט, סיפק למשלחת "אינפורמציה לא חיובית ביחס לכושרי ולנטיוני בניהול מפעל גדול."

הוא חזר לארץ והתמסר להרחבת מיפע' לו, רכש 12 נולים חדשים, התחיל באריגת בדים בארבעה צבעים. כאשר הביא את המפעל לשיא, מכר אותו לשישים משותפי מפעל כיתן. כאשר עזב חייט, לפני שבועות מספר, את מיפעלו, שוב לא היה פועל פשוט ובלא-כלום. הוא הפך כבר לבעל-תעשייה, עומד עתה להקים בארץ מפעל מיוחד במינו בענף הפלסטיק — בית-חרושת לייצור עקבי נעליים מחמרים סינטיטיים.

דרכי חיים

מכתבים מאלמוני

"אני מבקש לחקור את התאבדותו של עורך-הדין. הוא התאבד בגלל אשה בלוג' דת, צעירה, נשואה..."

עליידי מי, ולמה, נכתבה בקשה מוד' רה זאת, שהגיעה למערכות העתוניים? מדוע התאבד עורך-הדין? מהי אותה אשה בלוג'ית?

אדבת שבע השנים. את כל השאלות הללו ניתן לברר ברחוב לילינבלום 29. בפתחו הבית עומד קיוסק קטן, בו עובד דת הזה כהן, אשה בלוג'ית נאה, בעלת הופעה נעימה.

כששמעה האשה על דבר המכתב, נתק' פה ברעד ואמרה: "עוד פעם נטפלו אלי! כל פעם מדביקים עלי משהו אחר! כל-כך לא נעים לי כל העניין! אילו הייתי יודעת לפחות מי כותב את המכתבים

היא מעדיפה...

יג-תן

הקריס הער'ין לביק

זה נהדר-זה יצהר

רכשו מקצוע משתלם
תוך זמן קצר, בהדרכה מקצועית מעולה

ספרות נשים

קורסים בקר וערב פתיחת הקורס

1:2.65

ת.א. ריינס ו [ככר דיזנגוף] טל. 226066

קבלת לקוחות בסלון בית-הספר לספרות "דיאנה", יום-יום, בין השעות 9-1 בצהריים, 3-7 בערב בימים א', ג', ה', הסלון פתוח עד 9.30 בלילה.

קורסים לפנה-צ, אחה-צ ובערב

למודו-בדניין

בכתות קטנות למבוגרים

אנגלית, עברית, צרפתית, גרמנית, רוסית, ערבית, ספרדית, איטלקית, פורטוגזית

קורסים מיוחדים לתלמידי בתי-ספר תיכוניים ויטודיים

תל-אביב

נחלת-בנימין 2, טל. 56347

החלוק 27, טל. 69265

העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלפון 226785, ת. ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, פין 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.